

چه موانعی بر سر راه دعای پرقدرت وجود دارد؟

روشنترین مانع بر سر راه دعای پرقدرت این است که در قلب شخص دعا کننده، گناه اعتراف نشده وجود داشته باشد. از آنجاییکه خدا پاک است، هنگامیکه با گناه اعتراف نشده به حضور او می آییم، حصاری بین او و ما قرار دارد. «اما گناهان شما باعث شده او با شما قطع رابطه کند و دعاهای شما را جواب ندهد» (اشعیا فصل ۵۹ آیه ۲). داوود نیز همین نظر را داشت و از روی تجربه می دانست خدا از کسانی که سعی می کنند گناه خود را پنهان کنند، دور است: «اگر بدی را در دل خود منظور می داشتیم، خداوندگار نمی شنید» (مزامیر فصل ۶۶ آیه ۱۸).

کتاب مقدس به جنبه های مختلف گناه اشاره می کند که مانع دعای پرقدرت هستند. نخست، وقتی که به جای زندگی در روح، مطابق با جسم زندگی می کنیم، تمایل به دعا کردن و توانایی مان به ارتباط پرقدرت با خدا باز داشته می شود. اگرچه ما وقتی تولد تازه یافته ایم، طبیعت جدیدی دریافت می کنیم، اما این طبیعت جدید هنوز در جسم کهنه ما سکونت می کند، و این «خیمه ی» کهنه، فاسد و گناه آلود است. جسم می تواند اعمال، نگرشها، و انگیزه هایمان را تحت کنترل قرار دهد، مگر اینکه سختکوشانه «اعمال گناه آلود بدن را بکشیم» (رومیان فصل ۸ آیه ۱۳) و در رابطه ای درست با خدا زیر هدایت روح قرار بگیریم. تنها آن موقع است که قادر خواهیم بود در پیوند و معاشرت نزدیک با او دعا کنیم.

یکی از روش هایی که زندگی جسمانی خودش را آشکار می کند، خودخواهی است، که مانع دیگری برای دعای پرقدرت می باشد. وقتی دعاهایمان با انگیزه های خودخواهانه همراه است و برای چیزهایی که خودمان می خواهیم از خدا درخواست می کنیم و نه چیزهایی که او می خواهد، انگیزه هایمان مانع دعاهایمان می شود. «از اینرو، خاطر جمع هستیم که هرگاه از خدا چیزی مطابق خواست او بطلبیم، دعای ما را خواهد شنید» (اول یوحنا فصل ۵ آیه ۱۴). درخواست کردن مطابق با اراده خدا یعنی تسلیم خواست و اراده او بودن است. عیسی مسیح باید الگوی ما در دعا، و البته در هر چیز دیگری، باشد. او همیشه بر اساس خواست پدرش دعا می کرد: «ای پدر، اگر خواست توست، این جام رنج و زحمت را از مقابل من بردار، اما در این مورد نیز می خواهم اراده تو انجام شود، نه خواست من» (لوقا فصل ۲۲ آیه ۴۲). دعاهای خودخواهانه همیشه دعاهایی هستند که به قصد خشنود ساختن تمایلات خودخواهانه ما هستند، و ما نباید انتظار داشته باشیم که خدا به چنین دعاهایی پاسخ دهد. «وقتی هم درخواست می کنید، خدا به دعایتان جواب نمی دهد، زیرا هدفتان نادرست است؛ شما فقط در پی بدست آوردن چیزهایی هستید که باعث خوشی و لذتتان می شود» (یعقوب فصل ۴ آیه ۳).

زندگی مطابق با تمایلات خودخواهانه و نفسانی نیز مانع دعاهایمان می شود زیرا موجب سختدلی نسبت به دیگران می شود. اگر ما نسبت به نیازهای دیگران بی تفاوت باشیم، می توانیم انتظار داشته باشیم که خدا نیز نسبت به نیازهای ما بی تفاوت باشد. وقتی در دعا به نزد خدا می رویم، اولین توجه و دغدغه ما باید اراده او باشد. دومین توجه ما باید نیازهای دیگران باشد. بدین معنی که ما باید دیگران را بهتر از خود بدانیم و علایق دیگران را بالاتر از علایق خود در نظر بگیریم (فیلیپیان فصل ۲ آیه های ۳ تا ۴).

یک مانع بزرگ برای دعای پر قدرت، روحیه ی عدم بخشش نسبت به دیگران است. وقتی که از بخشیدن دیگران امتناع می ورزیم، ریشه تلخی در قلبهایمان رشد می کند و جلوی دعاهای ما را می گیرد و در نطفه خفه می کند. چطور می توانیم انتظار داشته باشیم که خدا برکتش را بر ما گناهکاران نالایق بریزد، اگر ما نسبت به دیگران تلخی و نفرت داشته باشیم؟ این اصل به زیبایی در مثل خادم بی گذشت در متی فصل ۱۸ آیه های ۲۳ تا ۲۵ به تصویر کشیده شده است. این داستان تعلیم می دهد که خدا بدهی “گناهان” بینهایت زیاد ما را بخشیده سات، و از ما انتظار دارد که دیگران را ببخشیم، درست همانطور که بخشیده شده ایم. امتناع از این امر، باعث خواهد شد که مانعی بر سر دعاهای ما قرار بگیرد.

مانع بزرگ دیگری برای دعای پر قدرت، بی ایمانی و شک است. البته این بدان معنا نیست آنگونه که برخی اظهار می داند، که چون به حضور خدا می آییم، یقین بداریم که او با درخواستهایمان موافقت خواهد کرد، و در واقع خدا به نوعی مجبور است که چنین کند. دعای بدون شک، به معنای دعا کردن در عقیده محکم و فهم شخصیت خدا، طبیعت خدا و انگیزه های اوست. «اما خشنود ساختن خدا بدون ایمان و توکل به او محال است. هر که می خواهد بسوی خدا بیاید، باید ایمان داشته باشد که خدا هست و به آنانی که با دلی پاک در جستجوی او هستند، پاداش می دهد» (عبرانیان فصل ۱۱ آیه ۶). هنگامی که در دعا نزد خدا می آییم، اما به شخصیت، وعده ها و هدف او شک داریم، شدیداً به او توهین می کنیم. ما باید به توانایی او در برآورده ساختن نیازهای ما که بر اساس خواست او می باشند، اطمینان کنیم. ما باید با این درک، دعا کنیم که هر آنچه او قصد می کند، بهترین حالت ممکن است. «اما وقتی از او درخواست می کنید، شک به خود راه ندهید، بلکه یقین داشته باشید که خدا جواب دعایتان را خواهد داد؛ زیرا کسی که شک می کند، مانند موجی است در دریا که در اثر وزش باد به اینسو و آنسو رانده می شود. چنین شخصی، هرگز نمی تواند تصمیم قاطعی بگیرد. پس اگر با ایمان دعا نکنید، انتظار پاسخ نیز از خدا نداشته باشید» (یعقوب فصل ۱ آیه های ۶ تا ۸).

آخرین مورد اینکه اختلاف و دعوا در خانه، مانعی حتمی در دعا است. پطرس به طور خاص، این را به عنوان مانع برای دعاهای شوهری ذکر می کند که نسبت به زنش رفتار پرهیزکارانه ای ندارد. «و شما ای شوهران، رفتارتان با همسرانتان باید با ملاحظه و توأم با احترام باشد، چون ایشان ظرفیت از شما هستند. در ضمن، فراموش نکنید که ایشان شریک زندگی روحانی و برکات الهی شما می باشند. بنابراین، اگر با ایشان آنگونه که شایسته است، رفتار نکنید، دعاهایتان مستجاب نخواهد شد» (اول پطرس فصل ۳ آیه ۷). جاییکه نزاع شدیدی در روابط خانوادگی وجود دارد و سر (مرد خانه) خانواده رفتاری را که

پطرس ذکر می کند نشان نمی دهد، مانع ارتباط شوهر با خدا و اجابت دعای او می شود. به همین نحو، زنان باید از اصول کتاب مقدس مبنی بر فرمانبردار بودن از شوهرانشان تبعیت کنند، اگر می خواهند که مانعی بر سر راه دعایشان قرار نگیرد (افسیان فصل ۵ آیه های ۲۲ تا ۲۴).

خوشبختانه با تمام این موانع دعا می توان کنار آمد، وقتی که با دعای اعتراف به گناه و توبه نزد خدا می آییم. در اول یوحنا فصل ۱ آیه ۹ به ما این اطمینان داده شده که «اما اگر گناهان خود را به او اعتراف نماییم، می توانیم اطمینان داشته باشیم که او ما را می بخشد و از هر ناراستی پاک می سازد. این کار خدا کاملاً منصفانه و درست است، زیرا عیسی مسیح برای شستن و پاک کردن گناهان ما، جان خود را فدا کرده است». وقتی این کار را انجام دادیم، از ارتباط باز و شفاف با خدا لذت می بریم، و نه تنها دعاهايمان شنیده و جواب داده خواهد شد، بلکه ما نیز از حس شادی عمیقی پر خواهیم شد.